

Pedeapsă divină în patria fărădelegii

20 aprilie 2004

Gili Cârstea

Înainte de rebeliunea lui Lucifer, viața universului se desfășura în interiorul neprihănirii veșnice, în hotarele legii, care era o transcriere a caracterului lui Dumnezeu. Din această cauză, armonia și pacea nu permiteau nici un loc pentru neînțelegere, conflict, suferință sau moarte. Creatorul și ființele create locuiau în interiorul acestui cerc al legii desăvârșite a libertății, în pace, dragoste și respect reciproc. Ei locuiau în patria neprihănirii.

Lucifer, devenit Satana, a creat o lume complet opusă, o țară a fărădelegii, un teritoriu nou în afara neprihănirii. Deși proiectul inițial fusese anunțat ca fiind o glorioasă patrie a libertății și fericirii, pe parcurs ea s-a dovedit o sclavie inumană, producătoare de agonie, disperare și moarte veșnică. Spre a salva aparențele, marele amăgitor a propus gloatelor lui că Dumnezeu ar fi vinovat pentru toate relele din regatul fărădelegii. El și-a folosit puternica și strălucitoarea lui minte spre a așeza în spatele lui Dumnezeu consecințele naturale ale locuirii într-o țară a fărădelegii.

Așa a ajuns Dumnezeu să fie acuzat că „a pedepsit și va pedepsi până la exterminare pe toți cei care vor refuza oferta Sa de har salvator.” Satana a stat ascuns în spatele tuturor evenimentelor violente ale istoriei, arătându-L cu degetul pe Dumnezeu ca fiind vinovat. Deși Dumnezeu Se afla la locul faptei doar ca să salveze ce se putea salva, El a fost arestat ca făptaș al crimelor oribile pe care le producea fărădelegea, marea invenție a rebelilor.

Noi suntem uluiți privind cum păzitorii legii Îl prezintă pe Dumnezeu operând în țara fărădelegii, cu armele fărădelegii, pentru cauza neprihănirii. Orbire mai mare decât aceasta este greu de imaginat.

Dumnezeu nu poate opera în afara neprihănirii, peste caracterul Său. Nelegiuirea este absolut străină firii Lui. La fel, Satana nu poate folosi armele neprihănirii; ele sunt complet străine caracterului lui. De ce vor teologii noștri să arunce o punte între lumină și întuneric? De ce vor ei să convingă rămășița că Dumnezeu poate folosi arme păcătoase și totuși să rămână sfânt? Cum pot ei aprecia un Dumnezeu sfânt făcător de rele? De ce doresc ei să-L scoată pe Dumnezeu din patria neprihănirii, dacă făcând așa acuzația lui Satana este susținută?

În interiorul neprihănirii, Dumnezeu oferă viață. În afara neprihănirii nu există viață. În regatul fărădelegii nu există nimic altceva decât moarte. Dumnezeu nu intervine în regatul fărădelegii spre a aduce moarte, deoarece ea există acolo în toată furia ei. Tot ce poate face Dumnezeu, acolo unde voința liberă a cuiva permite, este să salveze pe cei care au ochi să vadă realitatea. El este disperat de orbirea noastră, și face orice efort potrivit cu neprihănirea spre a ne salva. Dincolo de această frontieră, El este neputincios. Propriul Său caracter a făcut din El un prizonier al neprihănirii. De ce vrem noi să facem din El un sol al nelegiurii?

Trăim astăzi o glorioasă experiență când, sub lucrarea neobosită a Duhului Sfânt, oameni de pe toate continentele încep să descopere amprentele lui Satana în toate cazurile de genocid ale istoriei. În lumina caracterului blând al lui Dumnezeu încep să se vadă toate manevrele lui Satana de a-și acoperi urmele. Ne apropiem vertiginos de ultima ședință a procesului în care Tatăl nostru ceresc, sub ochii întregului univers, va fi declarat, pe baza dovezilor, nevinovat de tot sângele vărsat în această patrie a fărădelegii.

Ce fascinație poate exista în această nechibzuită insistență că Dumnezeu este la originea nimicităților planetare?